

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ΚΣΤ'.

Συνδρομή ἰτησια : Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20. — Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου. Ἐκαστ. ἔτους καὶ εἶναι ἰτησιαί. — Γραφεῖον Διευθ. Ὁδὸς Σταδίου 32.

11 Σεπτεμβρίου 1888

ΖΩΓΡΑΦΕΙΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε προηγούμενον φύλλον.)

Καθ' ὅμοιον παραβιασμὸν τῶν λέξεων καὶ νοημάτων τὸ «ἐν οὐρανῷ» τοῦ στ. 212 μεταφράζεται : ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ. Ἄλλ' «οὐρανός» δὲν εἶνε οὔτε τὸ κατώτατον μέρος τῆς ἀτμοσφαίρας, ὁ αἴθρ, οὔτε τὸ ἀνώτατον, ὁ αἰθήρ, οὔτε αὐτὸ ἐν γένει τὸ φραγκάττικον ἀτμοσφαίρα ἢ ἀτμόσφαιρα, ἀλλ' ἐν καὶ μόνον, ὁ οὐρανός, ἥτοι ἡ ὑπεράνω καὶ τοῦ ἀέρος καὶ τοῦ αἰθέρος καὶ τῆς ἀτμοσφαίρας ἐν γένει ὑψίστη καὶ ἀπωτάτη χώρα, ὅπου φαίνονται τὰ ἄστρα, καὶ κατοικοῦσιν οἱ θεοί. Οὐδεὶς ποτε Ἑλληνα, οὔτε πάλαι οὔτε νῦν, λέγων οὐρανὸν ἐννοεῖ ἀτμοσφαίραν, ἀλλὰ μόνον οὐρανόν. Πῶς δ', ἐρωτώμεν, εἶνε δυνατὸν ἡ πνοὴ τοῦ ζεφύρου νὰ γίνεταί «κάλλιστον κελάδημα», ἥτοι εὐάρεστος ἤχος ὅχι εἰς τὰ αὐτία τῶν ἀνθρώπων, οἷτινες κατοικοῦσιν ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλ' ἐν τῷ οὐρανῷ, ὅπου κατοικοῦσιν οἱ θεοί; Τοιαύτας ἀτοπίας ὅστις ἐπιχειρεῖ νὰ ὑπερασπίζη, κοπιᾷ εἰς μάτην. Ἡ τὸ «ἐν οὐρανῷ» ἐνταῦθα κεῖται ἀπολύτως, ἥτοι ἄνευ γενικῆς, καὶ τότε ἡ φράσις οὐδένα νοῦν ἔχει, ἢ ἀναφέρεται εἰς τὸ «πόλεος ἡμᾶς», καὶ ἔχει τὴν ἐκδοχὴν, ἣν ἡμεῖς ἀπεδείξαμεν ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ, ὅτι ἔχει.

Τὸ «πεμφθεῖσα» τοῦ στ. 219 μεταφράζει ὁ κ. Π. ὀδηγηθεῖσα. Ἄλλὰ τὸ «πέμπω» οὐδέποτε σημαίνει ὀδηγῶ παρεβιάσθη δὲ καὶ ἐνταῦθα τὸ κείμενον, διὰ νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς αὐτὸ ἡ καὶ μετὰ τὴν διόρθωσιν ἀνεφάρμοστος ἐρμηνεία.

Φέρε νῦν ἐξετάσωμεν καὶ τὴν τελευταίαν ὑπολειφθεῖσαν ἔνστασιν τοῦ ἐπικριτοῦ. Εἶπομεν ἡμεῖς καὶ ἀπεδείξαμεν διὰ μακρῶν (σελ. 311-314), ὅτι ἡ ὑπὲρ ἐν συντάξει σημαίνει τὸ ὑπεράνω ἐπὶ στάσεως· ἀλλ' ἐπὶ κινήσεως, κίνησιν δ' ἐκφράζει ἡ πρόθεσις οὐ μόνον μετ' αἰτιατικῆς, ἀλλὰ καὶ μετὰ γενικῆς, ὅπως ἐνταῦθα, ἡ ὑπὲρ ἐμφαίνει τὴν ὑπεράνω μέν, ἀλλὰ πρὸς τὸ πέραν ὀριζόντιον κίνησιν. Καὶ δέχονται μὲν οἱ σοφοὶ κριτικοὶ τὴν κίνησιν ταύτην ἐν τῷ ἡμέ-

τέρῳ χωρίῳ, καὶ δὴ καὶ τὴν πρὸς τὸ πέραν, ἥτοι τὴν ὀριζόντιον, ἀλλ' ἀποδίδοντες εἰς τὴν κίνησιν ταύτην τὴν ἐναντίαν πρὸς τὴν ὀρθὴν καὶ πραγματικὴν διεύθυνσιν. Ἡ ὑπὲρ ὅμως ἐν τῇ ἐλληνικῇ γλώσσῃ ἐκφράζει κίνησιν κατευθυνομένην ὄχι πρὸς τὸν λέγοντα, ἀλλὰ τὸ ἐκ διαμέτρου ἐναντίον. Ἴνα δὲ ἡ πρόθεσις ὑπὲρ ἐπὶ κινήσεως δηλώσῃ κατευθύνσιν πρὸς τὸν λέγοντα, πρέπει νὰ τεθῇ λέξις ἢ φράσις δηλοῦσα σαφῶς καὶ ἀναμφισβητήτως, ὅτι ὁ λέγων φαντάζεται ἐν τῇ περιστάσει, περὶ ἧς λέγει, τὴν διεύθυνσιν ἀντίθετον πρὸς τὴν φυσικὴν, τοιαύτης δὲ λέξεως ἢ φράσεως οὐδὲ σικιὰ ὑπάρχει ἐν τῷ ἡμετέρῳ χωρίῳ» (σελ. 311). Διὰ τοῦ ἡμετέρου κανόνος τούτου, ὃν καὶ ἐστηρίξαμεν δι' ἀφθόνων πρᾶδειγμάτων (σελ. 311-312), ἤθελῆσαμεν νὰ θέσωμεν φραγμὸν εἰς ἀπειραριθμούς εἰκσιολογίας καὶ παρερμηνείας, ὧν γέμουσιν αἱ ἐκδόσεις τῶν ποιητῶν μάλιστα, καὶ παραδώσωμεν εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας ἀσφαλὲς κριτήριον ἐν τῇ χρήσει τῆς προθέσεως ταύτης ἐπὶ κινήσεως. Δυστυχῶς ὅμως ὁ ἡμέτερος ἐπικριτὴς ἀνέγνω μὲν, ἀλλ' ἄνευ τῆς δεούσης προσοχῆς τὸν ἡμέτερον κανόνα, ὅθεν καὶ οὐδὲν ἐξ ὧν λέγομεν ἐνόησεν, καθ' ἃ βλέπομεν ἐξ ὧν λέγει. Καὶ ὅμως δὲν εἶνε δύσκολον πρᾶγμα νὰ ἐνοήσῃ τις ποία εἶνε ἡ φυσικὴ διεύθυνσις τῆς ὀριζόντιου κινήσεως, ἢ ἐμφαίνει ἡ ὑπὲρ, καὶ ποία ἡ ἀντίθετος πρὸς ταύτην καὶ ἐναντία. Ὅπως ἐν τῇ πρὸς τὰ ἄνω κινήσει ἡ ὑπὲρ ἐμφαίνει ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τοῦ λέγοντος, οὕτω καὶ ἐν τῇ ὀριζόντιῳ κινήσει, ἢ ἄλλως οὐδεὶς ἀρνεῖται, ἡ φυσικὴ διεύθυνσις τῆς κινήσεως ταύτης εἶνε προδήλως ἡ τῆς ἀπομακρύνσεως ἀπὸ τοῦ λέγοντος, ἥτοι ἡ πρὸς τὸ πέραν. Ἄλλὰ πλειστάκις ὁ λέγων φαντάζεται τὸ ἐναντίον, ἢ πρὸς τὸν ὄρος καὶ ὁ ἀφ' οὗ ἐναλλάσσονται πάντοτε ὅμως ἡ ἐναλλαγὴ αὕτη δηλοῦται δι' ἀρμολογίας λέξεως ἢ φράσεως. Ὅτι αἱ λέξεις καὶ φράσεις αὗται εἶνε τοπικὰ ἐπιρρήματα ἢ προθετόπρωτα, μάλιστα δὲ ῥήματα κινήσεως δηλωτικὰ, δὲν τὸ εἶπομεν, διότι ἐκρίναμεν περιττὸν τὸ πρᾶγμα, ἀφ' οὗ ὁ πρῶτος λεξικογράφος

δύναται νὰ πληροφορήσῃ ἐν ἀνάγκῃ τὸν ἀναγνώστην περὶ τῶν τοιούτων. Ὁ Pape π. χ. ἐν αὐτῇ τῇ λέξει ὑπὲρ σημειώνει εὐθὺς ἀρχόμενος τοῦ ἄρθρου ταῦτα: « Proposition. A. c. gen. über, zunächst—1) a) darüber hin, bei Verbis der Bewegung.»

Ἐν ἀπλοῦστατον παράδειγμα θέλει διασηφηνίσῃ τὸ πρᾶγμα. Ὅταν, ἔλλην τις ὦν καὶ ἐντεύθεν τοῦ Αἵμου διατρίβων, λέγει ἀπλῶς: Ὁ δεῖνα τρέχει ὑπὲρ τὸν Αἵμον ἐν συντάξει, ἢ: Ὁ δεῖνα ὑπερπηδᾷ ἢ υπερβαίνει τὸν Αἵμον ἐν συνθέσει, ἄνευ ἐτέρας λέξεως, ὀριζούσης τὴν ἐπίταδε ἢ ἐπέκεινα τοῦ Αἵμου κατεύθυνσιν, ἧτοι πρὸς νότον ἢ πρὸς βορρᾶν, οὐδεὶς εἶνε δυνατόν νὰ ὑποθέσῃ, ὅτι ἡ κίνησις αὕτη κατευθύνεται πρὸς νότον, ἧτοι πρὸς τὸν λέγοντα, καὶ ὄχι τούναντιον, ἧτοι πρὸς βορρᾶν. Αὕτη εἶνε ἡ φυσικὴ κατεύθυνσις, περὶ ἧς εἶπομεν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ σημειώσει. Ἀλλ' ὅταν λέγει τις: Ὁ δεῖνα δραμῶν ὑπὲρ τὸν Αἵμον ἦλθεν, ἢ φυσικὴ κατεύθυνσις ἀντεστράφη, διότι ἐτέθη ἡ λέξις ἦλθεν, ἧτις οἴκοθεν ἐμφανίουςα προσπέλασις πρὸς τὸν λέγοντα, ὄχι ἀπομάκρυνσις ἀπ' αὐτοῦ, ὑποκατέστησεν ἐξαφανίσασα τὴν φυσικὴν κατεύθυνσιν τῆς κινήσεως, ἣν θὰ εἶχεν ἡ ὑπὲρ ἄνευ τῆς λέξεως: ἦλθεν. Ὁ αὐτὸς λόγος καὶ περὶ πασῶν τῶν ὁμοίων λέξεων, ὧν ἐν τῇ ἐννοίᾳ συμπεριλαμβανεται καὶ τοπικὸς ὀρισμός, ἀντίθετος πρὸς τὸν ὑπὸ τῆς ὑπὲρ ἐμφαινόμενον φυσικόν, περὶ οὗ προείπομεν. Ἴδου ἐν περιττοτέρᾳ ἐπεξηγήσει ὁ ἡμέτερος κανὼν, ὃν ἐφαρμόσαντες εἰς τὴν ἡμετέραν τῶν Φοινισσῶν στροφὴν, ἐποιήσαμεν ἐκποδῶν μίαν τῶν κυριωτάτων παρερμηνειῶν, ὧν ἕνεκα ἔμενον αὕτη μέχρι τοῦδε ἀκατάληπτος, καὶ ἐδίδεν ἀφορμὴν εἰς ἀτελευτήτους παραδιορθώσεις καὶ παρερμηνείας.

Ἀλλ' ὁ ἡμέτερος κριτής, ἀμελήσας νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὸ νόημα τοῦτο τοῦ ἡμετέρου κανόνος, νόημα ἀνεπίδεκτον ἀντιρρήσεως, καὶ θέλων νὰ ἐπαναγάγῃ τὰ πράγματα εἰς τὴν προτέραν ἀσάφειαν, ὅπως ἐφαρμόσῃ τὴν διορθωσίν του—οὐδεὶς δ' ἄγνοεῖ, ὅτι τὰ θολὰ νερά προτιμῶσι πάντοτε οἱ διορθωταί—ἠρνήθη τὸ κύρος τοῦ κανόνος, καὶ πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀρνήσεώς του παρέθηκεν ἐκ τοῦ Αἰσχύλου τὸ Ἄγαμ. 283: «ὑπερβοροῦσα», τὸ 289 «λίμνην ὑπὲρ Γοργῶπιν», τὸ 293 «πῶν ὑπερβάλλειν», τὸ 554 «ὑπὲρ θαλάσσης ἢ γθονὸς ποταμιένου» καὶ τὸ

«βοᾶ ὑπὲρ τειχέων
ὁ λευκασις ὄρνυται λαὸς εὐ-
τρεπῆς ἐπὶ πτόλιν διώκων».

Ἀλλ' εὐκολώτατον πρᾶγμα εἶνε εἰς τὸν ἀναγνώστην ν' ἀνοιχθῇ τὸν Αἰσχύλον καὶ νὰ ἴδῃ, ὅτι οὐδὲν τῶν παραδειγμάτων τούτων ἀναίρει

τὸν ἡμέτερον κανόνα, ἐξ ἐναντίας δ' ὅτι πάντα ἐπικυροῦσιν αὐτόν. Τὰ πρῶτα τρία ἐλήφθησαν ἐκ τῆς ἐν Αἰσχύλ. Ἄγαμ. 268—303 ῥήσεως τοῦ κήρυκος, ὅστις οὐ μόνον εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τῆς ῥήσεως λέγει 269: «θεῦρ' ἔπεμπε», ἀλλὰ καὶ πολλακίς προῖων παρεμβάλλει τοιαύτας λέξεις (αἰῶς . . . μολόν» στ. 289-90, «ἔσκηψεν . . . ἀρίκετο . . . σκήπτει» 294-8), ὥστε εἶνε ἀδύνατον ἢ διὰ τῆς ὑπὲρ δηλουμένη ὀριζοντία κινήσις νὰ ἐκληφθῇ ὡς φυσικὴ, ἧτοι ὡς ὄχι πρὸς αὐτὸν ἀλλὰ τούναντιον πρὸς τὰ μακρὰν αὐτοῦ κατευθυνομένη. Ἐξ ἐναντίας ἡ ὑπὲρ ἐν Ἄγαμ. 554 σημαίνει ἀπλῶς καὶ μόνον τὸ ὑπεράνω. Τὸ δ' ἐκ τῶν Ἑπτὰ ἐπὶ Θῆβ. 88 χωρίον ἀπορούμεν πῶς ποτε καὶ παρέθηκεν ὁ κ. Π., ἀφ' οὗ καὶ μόνον ἐξ ὧν αὐτὸς οὕτως ἀναφέρει, ὅτι ταῦτα «λέγει ὁ Χορὸς ἐν Θῆβαις περὶ τοῦ ἐξωθεν πολιορκούντος στρατοῦ τῶν Ἀργείων», εἶνε προφανῶς ἀδύνατον τὸ «ὑπὲρ τειχέων», εἴτε εἰς τὸ «ὄρνυται» ἀναφερόμενον εἴτε εἰς τὸ «διώκων», νὰ ἔχῃ τὸν κοινὸν νοῦν. Τὰ τοιαῦτα εἶνε καὶ λέγονται ἀτοπία: διὰ τοῦτο δὲ καὶ εἰ περὶ τὸν Δινδῶριον τὸ ὑπὲρ τειχέων τοῦτο ἀποκηρύττουσιν ὡς «absurdum», καὶ διορθῶνουσιν: «ὑπὲρ τάφρων». Κακῶς καθ' ἡμᾶς, διότι τὸ «ὑπὲρ τειχέων» ἐνταῦθα ἐμφαίνει ὄχι κινήσιν, ἀλλὰ στάσιν, δηλοῖ δὲ τὸν τόπον, ὅπου (ὄχι ὀπόθεν, διότι οὕτως ἐφαντάσθη ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα τὴν τοπικὴν κατηγορίαν) ὄρνυται ὁ λαὸς τῶν Ἀργείων διώκων ἐπὶ τὴν πόλιν. Εἶνε δὲ ὁ τόπος οὗτος ὁ ἐκτὸς καὶ πέραν τῶν τειχῶν χώρος, ὅπου βοῶσιν ὄρνυμενοι οἱ Ἀργεῖοι. Εὐλογώτατα ἄρα ὁ ποιητὴς λέγει ὑπὲρ τειχέων, ἧτοι: πέραν τῶν τειχῶν, ἐπέκεινα τῶν τειχῶν. Ἡ μόνη δ' αὕτη ὀρθὴ ἔρμηνεια, ἣν καὶ πρὸ ἡμῶν ἐξήνεγκεν ὁ Schütz (ὑπὲρ τειχέων non est, ut Burtonus vertit, super mœnia, sed ultra mœnia, jenseits der Mauern, vor der Stadt), οὐ μόνον δὲν ἀναίρει, ἀλλὰ καὶ ἐπικυροῖ ὅσα εἶπομεν περὶ τῆς ὑπὲρ. Καὶ ἐν τῷ ἡμετέρῳ ἄρα τῶν Φοινισσῶν χωρίῳ, ὅπου οὕτε θεῦρο, οὕτε ἄλλη τις λέξις τοιαύτη, ἀντιστρεπτικὴ τῆς φυσικῆς καὶ ἐπέκεινα τοῦ λέγοντος κατευθύνσεως τῆς κινήσεως ὑπάρχει, τὸ «ὑπὲρ ἀκαρπίστων πεδίων Σικελίας» οὐδὲν ἄλλο σημαίνει οὐδὲ δύναται νὰ σημαίνῃ, εἰ μὴ: πέραν τῶν ἀκαρπίστων πεδίων τῆς περιρρύτου Σικελίας, ὅπως ἡμεῖς ἠρμηνεύσαμεν.

....., ἢ, δια βραχέων, οἱ γραμματικοὶ λόγοι, ἐφ' ὧν ἐστήριξε τὴν κατὰ τῆς ἡμετέρας ἔρμηνείας καὶ ὑπὲρ τῆς ἰδίας αὐτοῦ διορθώσεως κρίσιν ὁ κ. Πανταζίδης. Ἀλλὰ τὰ πράγματα αὐτὰ ἀποκρούουσιν ἔτι ἀποτομώτερον τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἐπινοηθεῖσαν διορθωσιν.

Ἡ θεμελιώδης ἐννοια τοῦ χοροῦ, λέγει ὁ κ. Π., εἶνε, ὅτι οἱ Ἀγηνοριδαὶ ἐξέπεμψαν τὸν

χορὸν τῶν Φοινισσῶν ὄχι εἰς Θήβας, ἀλλ' εἰς Δελφοῦς, ὅτι ὁμοῦ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ταξειδίου ἐναντίος ἄνεμος πνεύσας ἠνάγκασε τὸν χορὸν ν' ἀλλάξῃ δρόμον καὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς Θήβας ὥστε, συμπεραίνει, ἂν αἱ Φοινίσσαι εὐρίσκονται καθ' ὃν χρόνον ἀρχίζει τὸ δρᾶμα, ὄχι ἐν Δελφοῖς ἀλλ' ἐν Θήβαις, αἴτιον τοῦτου δὲν εἶνε ἢ ἐπὶ Θήβας στρατεία τῶν Ἀργείων, τοῦτο, λέγει, εἶνε δευτερεύον κώλυμα, ἐπελθὼν μετέπειτα, ἀλλ' ὃ ἐν μέσῳ τῷ πλῶ πνεύσας ἐναντίος ἄνεμος. Ἐὰν ὁ κ. Π. δὲν περιώριζε τὰς ἐρεῦνας τοῦ εἰς τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος χωρίον, κοιτάζων πῶς νὰ παρεμβάλλῃ εἰς αὐτὸ τὴν διορθωσίν του, ἀλλ' ἐμελέτα μετὰ τῆς αὐτῆς προσοχῆς ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τὸ δρᾶμα, κοιτάζων ὄχι πῶς φαντάζεται αὐτὸς ἐκ τῶν προτέρων τὰ πράγματα, ἀλλὰ πῶς ἐφαντάσθη αὐτὰ ὁ ποιητής, — τί λέγομεν; ἐὰν δύο μόνον φύλλα ἔστρεφε τῆς ἡμετέρας ἐκδόσεως, καὶ ἔβλεπε τί ἀποκρίνεται αὐτὸς ὁ Χορὸς πρὸς τὸν Πολυνεΐκην, ἤθελε πεισθῆ ἀδιστακτως, ὅτι ἡ ἐπίνοια, εἰς ἣν παρήγαγεν αὐτὸν ὁ γερμανισμὸς, ὁ pruritus emendandi (ἡ φαγοῦρα τῆς διορθώσεως), καθὼς ἔλεγεν ὁ Ἑρμᾶννος, ἦτο ἀτυχῆς καὶ ἄστοχος. Εὐθύς μετὰ τὰ χορικά μέλη—καὶ αὐτὰ δ' ἄλλως μαρτυροῦσι σαφῶς ὅ,τι λέγομεν (πρὸβλ. μάλιστα στροφ. 6': «νῦν δέ μοι πρὸς τειχεῶν θυρίδος μολῶν Ἄρης κτλ.»)—ἐπιφαίνεται ὁ Πολυνεΐκης, ὅστις, ἰδὼν τὸν χορὸν τῶν Φοινισσῶν, ἐρωτᾷ, στ. 278-9 :

Ἐναί γυναικες, εἴπατ' ἐκ ποίας πάτρας
ἐλληνικοῖσι δώμασιν πελάζετε;

ὁ δὲ χορὸς τῶν Φοινισσῶν ἀποκρίνεται ταῦτα 280-5 :

Φοίνισσα μὲν γῆ πατρὶς ἢ θρέψασά με,
Ἄγῆνορος δὲ παῖδες ἐκ παίδων δορὸς
Φοῖβω μ' ἐπεμψαν ἐνθάδ' ἀκροθίνιον.
Μέλλων δὲ πέμπειν μ' Οἰδίπου κλεινὸς γόνος
μαντεῖα σεμνὰ Λοξίου τ' ἐπ' ἐσχάρας,
ἐν τῷδ' ἐπεστράτευσαν Ἀργεῖοι πόλιν.

Δὲν ἔφερε λοιπὸν εἰς Θήβας τὸν χορὸν τῶν Φοινισσῶν ὁ ἐναντίος τοῦ κ. Πανταζίδου ἄνεμος, ἀλλ' ἐπεμψαν εἰς Θήβας (= αμ' ἐπεμψαν ἐνθάδ' ») οἱ Ἀγῆνορίδαι, τουτέστιν οἱ Τύριοι, ἐκλέξαντες αὐτὰς ἐξ Ἀγῆνορίδων, ἦτοι Τυρίων παρθένων.

Οὐδ' ὠδήγησαν (διότι εἰς ὠδηγηθεῖσα, καθὼς εἶδομεν, μετέβλεπεν ἀθαίρετως τὸ « πεμφθεῖσα » τοῦ στίχου 219 ὁ κ. Π.), οὐδ' ὠδήγησαν, λέγω, τὸν χορὸν εἰς τοὺς « ὁμογενεῖς Λαΐου πύργους », ἦτοι εἰς τοὺς συγγενεῖς Θηβαίους, ἀλλοὶ τινὲς οἵτινες ὁποῦτε (ὁ πλοίαρχος καὶ οἱ ναῦται βέβαια ἢ τινὲς ἄλλοι;) ἀνγκασθέντες ὑπὸ τοῦ ἐναντίου ἀνέμου, ἀλλ' οἱ Ἀγῆνο-

ρίδαι, τουτέστιν οἱ Τύριοι, καὶ οὗτοι ὄχι ἄλλοι τινὲς τυχόν (οἷον ὁ πλοίαρχος καὶ οἱ ναῦται), ἀλλ' οἱ Τύριοι οἵτινες καὶ ἐξέλεξαν τὸν χορὸν ἐκ τῶν Ἀγῆνορίδων, ἦτοι τῶν Τυρίων παρθένων (« Ἀγῆνορος δὲ παῖδες ἐκ παίδων . . . μ' ἐπεμψαν ἐνθάδε »), τουτέστιν οἱ ἐν Τύρῳ Τύριοι.

Καὶ ἂν ἄρα ὅλοι οἱ γραμματικοὶ ὑπὲρ τῆς ἐπινοίας τοῦ διορθωτοῦ καὶ κατὰ τῆς ἡμετέρας ἐρμηνείας λόγοι ἠλήθευαν, ὅπερ οὐδαμῶς, καθὼς εἶδομεν, συμβαίνει, πάλιν εἰς οὐδὲν ἤθελαν ὠφελῆσαι, ἀφ' οὗ ἡ θεμελιώδης ἰδέα τῆς ἐπινοίας αὐτοῦ ἀνακρίεται σαφῶς καὶ διαβρῆδην ὑπὸ τῆς θεμελιώδους περὶ τοῦ πράγματος τοῦτου ἰδέας αὐτοῦ τοῦ ποιητοῦ—ἰκτὸς ἐὰν καὶ τὸ χωρίον τοῦτο ἀθετηθῆ ἢ θεωρηθῆ ὡς ἐφαρμένον καὶ διορθωθῆ, ὅπερ μέχρι τοῦδε τούλάχιστον εἰς οὐδενὸς τὸν νοῦν ἐπῆλθε.

Ἐν Μυτιλήνῃ, τῇ 6 Αὐγούστου 1888.

Δ. Ν. ΒΕΡΝΑΡΑΚΗΣ.

Ο ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ

Μυθιστορία Ἰουλίου Κλαρετῆ.—Μετάφρασις Χ. Α.

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Πῶς! αὐτὸ λοιπὸν ἐννόουν; Ὑπώπτειον τὴν Γιλβέρτην; Συνέδεον μὲ πρόθεσιν προσβλητικὴν τὴν ἀγαθὴν νεάνίδα μὲ τὸν καλὸν ἐκείνον νέον; Ἀνεμίγνυσον, τὰ ὀνόματά των εἰς κακοῦθεϊάν τινα, ἐξηγουμένην διὰ τῆς ἀπλῆς φράσεως: «λέγουν! . . . φλυαροῦν!» Ἐτόλμων νὰ ἐπιρρίψωσι κατὰ τῶν δύο ἐκείνων ὄντων βόρβορον καὶ δηλητήριο, οὗ τὸ ποῖον ὁ Βερδιέ ἀκόμη ἠγνόει!

Ὁ ταγματάρχης ἠγέρθη πελιδνὸς καὶ παρτηρῶν ἐναλλάξ τὸν Γκενὼ καὶ τὸν συμβολαιογράφον—ἡκιστα ἤσυχον—καθημένους ἀμφοτέρους:

— Ἦθελα νὰ γνωρίζω ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἐτόλμησαν νὰ ἐπινοήσωσι τοιαύτην κακοῦθειαν εἶπε, διὰ νὰ τοὺς κόψω τ' αὐτιά!

Καὶ ταῦτα λέγων μὲ φωνὴν εὐσταθῆ, ὀξείαν ὡς συριγμὸν μαστιγίου, ὁ στρατιωτικὸς ἐκόμβωνε τὴν ρεδιγκόταν του μὲ νευρικὴν ταραχὴν ἀπειλητικὴν, ὡς νὰ ἤθελε νὰ βαδίση κατ' εὐθεῖαν κατὰ τῆς συκοφαντίας καὶ νὰ τὴν κατασυντρίψῃ.

— Δὲν φαίνεται κανένας σακάτης ὁ ταγματάρχης, διελογίζετο ὁ Γκενὼ βλέπων αὐτόν. Ἄλλὰ ἔπρεπε νὰ ἔχῃ αὐτὸ τὸ ἦθος ἐμπροσθεν τῶν ἐκλογέων του!..

Ὁ Καμποῦ προσηπάθει ἤδη νὰ καταπραυῖν τὸν θεῖον τῆς Γιλβέρτης. Εἶχεν ἐγερθῆ καὶ